Цей велетень – граніт – із сивих хвиль Дніпра
Рвонувся до небес і скам’янів в пориві,
Між скель трава, немов рудая грива
І полоз у траві шурхоче раз у раз…

І шумами трави співа старовина,
А вечір задивився в ясне Дніпра свічадо,
І степові вітри сьогодні ніжно гладять,
Як сто віків назад – чуприну Перуна.

В траві – рябе перо, це тут спиняв свій лет
Ще нині, на зорі – меткий і дикий качур…
Колись знаходив тут не раз перо орляче
Прадавній предок мій, – козак, а не поет.

Перун, як гордий лев, заліг серед Дніпра…
А навкруги степи, вітри та сині далі —
І скелі у воді – мов сріблі емалі
Перун, як гордий лев, заліг серед Дніпра…